

# РОЗА ПОПОВА КАТО КРИТИКЪ

## Нашитѣ художници

Редица мисли, които съгрѣватъ и съживяватъ душата въ тая пустота и монотонность на живота, се заредиха предъ менъ, когато напустнахъ ателието на младия скулпторъ Андрей Николовъ, където имахъ приятния случай да преживея нѣколко минутки на истинска наслада\*).

Въ красивия и тихъ кварталъ, срещу докторския паметникъ, е старото рисуwalно училище. Въ единъ отъ неговитѣ широки салони се помѣщава работната стая на артиста. Съ влизанието си още чувствуващъ какъ те обгрѣща една сладка тишина, която изведнѣжъ те отдѣля отъ пазарския шумъ,

Първото нѣщо, което срещна погледа ми когато стѣпихъ въ скромното обиталище на изкуството, бѣ огромната фигура на единъ раненъ войникъ, който обезсилено се опрѣлъ на едната си ржка, а съ другата още нервно стиска своята любима пушка, съ която до преди мигъ юначно е бранилъ *родината си*. Тая *фигура*, по своята замисълъ и пластичность, е поразително силна. Всѣка фибра въ нея е жива, говори ти и те вълнува. Художникътъ ми обясни, че тази фигура е за паметника на града Видинъ, за овѣковѣчаване на Сръбско-Българската война, направата на който паметникъ получилъ на конкурсъ по-миналата година, и ми показа нѣколко фотографически снимки на самия проектъ. Цѣлата концепция на тоя паметникъ прави особено впечатление съ своята оригинальность. Пиедесталътъ на статуята представлява нѣщо като мавзолей. Тритѣ му гранитни стѣни се красятъ отъ барелиефи-сцени изъ сраженията, и една

---

\*) Изъ в. „Дневникъ“ 1908 година.